

3.12 CÂU CHUYỆN CỦA VỀ RU-TƠ

RU-TƠ 1-4

Ngày xưa, có một người phụ nữ tên là Na-ô-mi. Bà cùng chồng và hai con trai quyết định rời quê hương ở Bết-lê-hem để đến sinh sống tại một vùng đất khác tên là Mô-áp. Tại Mô-áp, hai người con trai của Na-ô-mi gặp những cô gái mà họ muốn cưới làm vợ. Một người cưới cô gái tên là Ơt-ba, còn người kia cưới cô gái tên là Ru-tơ.

Chồng của Na-ô-mi đã qua đời trước khi các con trai của bà lập gia đình. Tuy vậy, bà vẫn cảm thấy được an ủi vì còn có hai con trai và các con dâu ở bên cạnh. Mười năm sau, cả hai người con trai của Na-ô-mi đều qua đời. Na-ô-mi vô cùng đau buồn. Bà quyết định trở về quê hương Bết-lê-hem và khuyên hai con dâu trở về với gia đình của họ. Ơt-ba chia tay Na-ô-mi để trở về nhà mình. Nhưng Ru-tơ không muốn rời xa bà. Cô nói với Na-ô-mi: “Con sẽ đi bất cứ nơi nào mẹ đi. Con sẽ sống bất cứ nơi nào mẹ sống. Đức Chúa Trời của mẹ sẽ là Đức Chúa Trời của con. Và nơi nào mẹ qua đời, đó cũng sẽ là nơi con qua đời.” Vì vậy, Na-ô-mi và Ru-tơ cùng nhau trở về Bết-lê-hem.

Khi Na-ô-mi và Ru-tơ trở về Bết-lê-hem, cũng là lúc mùa gặt đang đến. Cũng giống như ngày nay, lúa gạo là lương thực chính của người dân thời đó. Luật pháp của người Do Thái quy định rằng các nông dân không được gặt hết lúa ở các góc ruộng của mình. Phần lúa đó phải được để lại cho người nghèo đến nhặt để họ có thức ăn. Ngoài ra, nếu có cọng lúa nào rơi xuống đất trong lúc gặt, người ta cũng phải để lại cho người nghèo. Nhờ vậy, những người nghèo vẫn có thể có lương thực để sống. Na-ô-mi có một người họ hàng tên là Bô-ô. Ông sở hữu một cánh đồng lúa rất lớn. Na-ô-mi bảo Ru-tơ đến cánh đồng của ông để nhặt những hạt lúa còn sót lại, nhờ đó hai người sẽ có thức ăn.

Ru-tơ đến cánh đồng của Bô-ô và bắt đầu nhặt những cọng lúa chưa thu hoạch. Bô-ô quý mến Ru-tơ và muốn bảo vệ cô. Ông muốn cô nhận được phần tốt nhất trong số những gì còn lại trên cánh đồng của mình. Bô-ô biết rằng Ru-tơ đã chọn trở về Bết-lê-hem cùng Na-ô-mi thay vì ở lại Mô-áp với gia đình mình. Vì thế, ông nói với cô: “Cô sẽ được Đức Chúa Trời của dân Y-sơ-ra-ên ban thưởng một cách trọn vẹn.”

Bà Na-ô-mi rất vui khi biết Ru-tơ đã gặp được Bô-ô và có thể nhặt lúa trên cánh đồng của ông. Bà nghĩ rằng có lẽ Ru-tơ và Bô-ô nên kết hôn với nhau.

Bô-ô cũng muốn cưới Ru-tơ làm vợ. Tuy nhiên, có một người họ hàng gần với gia đình hơn và theo phong tục của người Do Thái thì người đó có quyền ưu tiên cưới Ru-tơ nếu muốn. Vì vậy, Bô-ô đến gặp người họ hàng ấy và hỏi xem ông có muốn cưới Ru-tơ hay không. Người đó trả lời rằng ông đã có vợ rồi. Bô-ô rất vui mừng vì như vậy ông có thể cưới Ru-tơ làm vợ.

Bô-ô và Ru-tơ kết hôn với nhau. Mọi người đều vui mừng, kể cả bà Na-ô-mi. Một thời gian sau, Ru-tơ sinh một bé trai và đặt tên là Ô-bết. Nhiều năm sau, Ô-bết trở thành cha của Gie-sê. Rồi nhiều năm sau nữa, Gie-sê trở thành cha của Đa-vít. Đa-vít lớn lên và trở thành một người hết lòng yêu mến Đức Chúa Trời. Chúng ta sẽ tìm hiểu thêm về Đa-vít trong những câu chuyện sau!

Câu chuyện của Ru-tơ dạy chúng ta về lòng trung thành, sự tử tế, đức tin và sự chu cấp của Đức Chúa Trời. Ngay cả khi cuộc sống buồn bã hoặc khó khăn, Đức Chúa Trời vẫn đang hành động. Ngài luôn quan tâm và chăm sóc những người tin cậy nơi Ngài.

Câu gốc: Ru-tơ 1:16 “Dân tộc của mẹ là dân tộc của con. Đức Chúa Trời của mẹ là Đức Chúa Trời của con.”

3.12 CÂU CHUYỆN VỀ RU-TƠ - HƯỚNG DẪN DÀNH CHO GIÁO VIÊN

RU-TƠ 1 - 4

NHỮNG ĐIỂM CHÍNH:

- 1) Na-ô-mi cùng chồng và các con trai rời Bết-lê-hem đến sinh sống tại xứ Mô-áp. Tại đó, các con trai của bà gặp gỡ và kết hôn với những cô gái người Mô-áp.
- 2) Chồng của Na-ô-mi qua đời. Mười năm sau, hai người con trai của bà cũng qua đời. Na-ô-mi vô cùng đau buồn. Lúc ấy, bà chỉ còn lại hai người con dâu. Bà quyết định trở về Bết-lê-hem và bảo các con dâu trở về với gia đình của họ.
- 3) Ru-tơ không muốn rời xa Na-ô-mi. Cô nói rằng mình muốn ở cùng bà, sống nơi bà sống và đi đến bất cứ nơi nào bà đi. Ru-tơ nói: “Đức Chúa Trời của mẹ sẽ là Đức Chúa Trời của con.”
- 4) Ru-tơ và Na-ô-mi cùng trở về Bết-lê-hem. Ru-tơ đi nhặt lúa còn sót lại trên cánh đồng của một người bà con của Na-ô-mi tên là Bô-ô.
- 5) Bô-ô quý mến Ru-tơ và quyết định cưới cô làm vợ. Mọi người đều rất vui mừng. Sau đó, Ru-tơ và Bô-ô sinh một bé trai tên là Ô-bết. Khi lớn lên, Ô-bết trở thành cha của Gie-sê. Về sau, Gie-sê trở thành cha của Đa-vít. Đa-vít lớn lên và trở thành một người hết lòng yêu mến Đức Chúa Trời.

CÂU HỎI:

- 1) Na-ô-mi đến từ đâu?
- 2) Các con trai của Na-ô-mi đã gặp vợ mình ở đâu?
- 3) Sau khi hai con trai qua đời, Na-ô-mi khuyên các con dâu của mình làm gì?
- 4) Ru-tơ đã quyết định làm gì?
- 5) Ru-tơ đã gặp chồng mình là Bô-ô như thế nào?
- 6) Đa-vít có mối quan hệ như thế nào với Ru-tơ và Bô-ô?

TRẢ LỜI:

- 1) Na-ô-mi đến từ Bết-lê-hem.
- 2) Các con trai của Na-ô-mi đã gặp vợ mình tại xứ Mô-áp.
- 3) Sau khi các con trai qua đời, Na-ô-mi khuyên các con dâu trở về với gia đình của họ.
- 4) Ru-tơ quyết định ở lại với Na-ô-mi. Hai người cùng nhau trở về Bết-lê-hem.
- 5) Ru-tơ gặp Bô-ô khi cô đến nhặt lúa còn sót lại trên cánh đồng của ông.
- 6) Ru-tơ và Bô-ô là cha mẹ của Ô-bết. Ô-bết là cha của Gie-sê, và Gie-sê là cha của Đa-vít, người sau này trở thành vua của dân Y-sơ-ra-ên.

Ru-tơ đã chọn ở lại với Na-ô-mi và đặt lòng tin nơi Đức Chúa Trời của dân Y-sơ-ra-ên. Đức Chúa Trời đã chu cấp cho Ru-tơ và Na-ô-mi thông qua Bô-ô, một người đầy lòng nhân hậu, người sau này trở thành chồng của Ru-tơ. Ru-tơ và Bô-ô có một người con trai tên là Ô-bết. Đức Chúa Trời đã sử dụng Ru-tơ trong kế hoạch của Ngài để bà trở thành cụ cố của một vị vua tương lai của dân Y-sơ-ra-ên, đó là Đa-vít. Câu chuyện của Ru-tơ nhắc nhở chúng ta rằng Đức Chúa Trời luôn chăm sóc những người tin cậy nơi Ngài. Ngài có thể dùng tình yêu thương trung tín và lòng nhân hậu của con người để thực hiện những kế hoạch tốt đẹp của Ngài.

Câu chuyện của Ru-tơ dạy chúng ta về lòng trung thành, sự tử tế, đức tin và sự chu cấp của Đức Chúa Trời. Ngay cả khi cuộc sống buồn bã hoặc khó khăn, Đức Chúa Trời vẫn đang hành động. Ngài luôn quan tâm và chăm sóc những người tin cậy nơi Ngài.

Câu gốc: Ru-tơ 1:16 “Dân tộc của mẹ là dân tộc của con. Đức Chúa Trời của mẹ là Đức Chúa Trời của con.”

